

Kościółek pod wezwaniem św. Józefa został wybudowany przez Filipinów na miejscu dworu Starołęskich – Zbąskich lub tuż obok niego. Wzniesiony w latach 1696 – 1698, murowany, w stylu barokowym o wymiarach 10 m długości, 7,5 szerokości i 7,2 m wysokości, został konsekrowany w 1699 r. przez sufragana gnieźnieńskiego, Andrzeja Albinowskiego.

Służył on do lokalnych celów duszpasterskich, zwłaszcza dla pogrzebów, których odprawianie w głównej świątyni napotykało na trudności, a było ich dużo jak na małe środowisko, bo 23, nie biorąc pod uwagę panującej zarazy. Owym środowiskiem było zasadniczo miasteczko Poświętne – Studzianna z przytułkami dla starców i chorych, gdyż wioski okoliczne posiadały własny cmentarz w Brudzewicach.

Wiadomo o tym z „Ksiąg Zmarłych”, które datują się z drugiej połowy XVIII w., gdy chodzi o parafię brudzewicką, lub – w przypadku Sanktuarium – od początku jego istnienia.

Do dziś w niszach fasady tej świątynki stoją figury św. Joachima i św. Anny. A wokół niej jest dziedziniec, dawny cmentarz grzebalny, obok zaś kostnica, stanowiąca relikw przeszłości, od dawna nie używana. Na uwagę zasługuje „studzienka św. Józefa”, pamiętająca pierwsze lata Sanktuarium.

Jest obmurowana ciosem, posiada sklepienie, na którym widnieje obraz Pana Jezusa rozmawiającego z samarytanką. Jak wiadomo woda czerpana z owej studni, już w XVII w uchodziła za cudowną.

